Omul-de-gheaţă

O privire rece şi distantă a fost tot răspunsul pe care l-a primit, tot răspunsul de care a avut nevoie. Bărbatul se întoarse pe călcâie şi se cufundă în interiorul de nepătruns al junglei. În tăcere. Îngheţat. Femeia se întoarse la rândul ei şi intră în clădire. Tristă, dar mai liniştită. Nu o va mai tulbura nimeni, cu atât mai mult omul-de-gheaţă de afară. Ajunse în laborator şi închise uşa. Era bine şi cald, plin de viaţă. Nucleul ce avea să umple de şi cu viaţă întreg oraşul, toată lumea asta pustie odată cu sosirea primăverii.

Primăvara ce avea să urmeze iernii nucleare. Iarnă creată de oameni, alţi oameni morţi demult, de secole, şi blestematele lor arme. Şi maşinăriile lor fără emoţii şi sentimente, fără nici un pic de umanitate şi la fel de îngheţate ca şi jungla de metale contorsionate şi ziduri distruse de afară. O junglă de nepătruns.

Primăvara a venit şi a trecut. Scurtă dar deosebit de benefică. Profeţia efortului ei s-a împlinit iar viaţa şi-a reintrat în drepturi, jungla de fierăraie şi moloz s-a transformat treptat într-o junglă plină de verde, soare şi păsări. Plină de viaţă. Una câte una au reapărut şi animalele, cele mici apoi cele mari, atrase de abundenţa de verde din locurile unde migraseră. Doar omul-de-gheaţă nu a mai reapărut, lipsea. Îi lipsea. Prezenţa lui, chiar enervantă uneori, deseori, zâmbetul larg şi trist, încercările nereuşite de a se apropia de ea.

Dar femeia nu s-a îngrijorat prea tare, după atâţia ani de iarnă nu se aştepta ca omul-de-gheaţă să fie prin apropiere într-un anotimp aşa de cald. Iarna îi devenise o a doua natură, chiar dacă dragostea lui era la fel de vie şi de caldă ca frumoasa zi de vară de afară, de dincolo de zidurile ce-i serviseră drept adăpost femeii în întreaga sa viaţă.

Toamna sosi cu ploile ei lungi, vânturile reci şi zilele din ce în ce mai scurte. Deja femeia ardea de nerăbdare, aştepta iarna. Iarna ce-i devenise o a doua natură. Şi pe omul-de-gheaţă. Iarna sosi şi trecu dar omul-de-gheaţă rămase departe. Departe de ea, cel puţin. La începutul primăverii celui de-al treilea ciclu femeia nu mai ajută viaţa să renască, nu cum o făcuse în ultimii doi ani. Dar o udă cu lacrimi de tristeţe şi dor, cu lacrimi de dragoste.

Părăsi clădirea, definitiv. Îl căuta. Pe omul-de-gheaţă. Pătrunse în interiorul junglei ce până acum îi fusese de nepătruns şi care înconjura clădirea. Era acelaşi punct pe care el îl folosise când a părăsit-o. Acum însă jungla moartă de demult era plină de viaţă: plante, animale şi flori alături de bucăţi de metal de nerecunoscut şi moloz – ultime vestigii ale unui fost mare Oraş. Nu avansă prea mult, doar cât să ajungă la marginea frumoasei şi minunatei oaze de mişcare, până la capătul puterilor sale – marginea Oraşului. Privi în jur: pe de o parte se întindea fosta zonă tehnologică şi ceea ce devenise ea acum, în cealaltă parte o uriaşă câmpie presărată cu dealuri, caldă dar pustie, lipsită de orice urmă de viu şi bucurie. La fel de ea însăşi. Între cele două, frontiera. Un râu nu prea lat, cu câteva sloiuri de gheaţă plutind. Şi un pod, rămăşiţe.

O grămăjoară informă de dincolo de râu îi atrase atenţia. O grămadă de haine vag cunoscute, pentru iarnă. Haine ca ale omului-de-gheaţă. De parcă ar fi fost aruncate la un loc. De cineva sau de ceva anume, de intemperii. Aşezate ca şi cum purtătorul ar fi vrut să intre în oraş.

Ochii i se umplură de lacrimi pe măsură ce totul îi devenea clar: Primăvara îl topise aşa cum căldura topise zăpada iar dragostea gheaţa din sufletul ei. Şi din corpul omului-de-gheaţă. O boare rece îi umezi faţa, unul dintre sloiurile de gheaţă se apropia de mal. Se apropia de ea. Femeia tresări: cel-ce-fusese-om-apoi-gheaţă-şi-apoi-om-din-nou ieşi din apă, aceasta se scurse cu bucăţi de gheaţă înapoi în râul rece lasându-i vizibilă pielea albă şi rece dar totuşi foarte umană. Încălzită doar de dragostea ce anima întreaga fiinţă. Şi de sărutările pe care i le dădea dragostea împărtăşită a femeii.

Vara a venit şi a trecut, toamna la fel. În decursul acelei ierni s-a născut un copil al gheţii dar un copil complet. Unul uman. Primul de după Apocalips, vestitor al noii rase de oameni: mai bune, mai paşnice, mai legate de natură. Mai umane şi mai vii. Oameni-ai-întregului-an.

3 martie 2000